



ગુલશને માતમ.

નિઝામીયા બક ટિપોકે વાસ્તે કરેલુ જ્યાન ઓર ગુજરાતી
લશ્કરે લિખકર જીવવાને ઓર પ્રગટ કરેવાલે

નિઝામુદ્દીન અમીરુદ્દીન કુરેશી
સરદારખાન ફેજુદ્દીનખાન હુસની.

ત્રીન દરવાજા - અમદાવાદ.

દુસરી ગાર.

૨૭૦૦ રૂપી

સંવત ૧૯૧૮

લિજરી ૧૩૩૭

કીમત રૂ. ૩૦/-

ઈમ કિતાબ

કુલ છે ઇસ લિયે કોઈ

જાકે ન જીવવાયે.

અમદાવાદ.

૨ પ્રિન્ટીંગ પ્રેસમાં ભોગીમાલ નારબુદાસે છાપ્યું.

ખાસ મોહોરરમ શરીરમેં પઢનેકે કામિલ કિતાબેં



ગુજરાતી હરફમેં

મહાફતનામા		રિયાઝે ગમ	૦—૩—૦
તશરિફ કરબલા	૦ ૪ - ૦	તખરમમ	૦—૫—૦
સખીલનામા	૦- ૧—૦	બહોરેગમ	૦—૪—૦
ખાંમનામા તખરનઅલી	૦—૫ ૦	રવઝતુશ શોહદા	૦-૧૨—૦

ઉરદુ અખાન ઓર ઉરદુ હરફમેં

અનાસીરસ શહાદતેન—કીમત સવા રૂપીયા

મહાહરરમનામા—દેહલીવાલે હજરત ખવાજા હસન નિઝામી
સાહેબજી દિલ્લયરખ તસનીફ. કીમત બારા આને.

યઝીદનામા—કીમત સવા રૂપીયા

ઝિકરેશ શહાદતેન—મુસતતનદ શહાદતકી કીતાબ હે કીમત
આઠ આને.

રૂખાઈયાતે અનીસોદખીર—કીમત પાચ આને.

ખસકે અલાવા મોહરરમ શરીરમેં પઢનેકે કામિલ મોહોતસી
કિતાબેં હેમારે પાસ મોજુદ હે. કિસી કિસમકી ખરીદારીકે વક્ત
હમકે ઝેર લિખતા. મનશાઅમ્મીલ આપકે ડાયદા હોગા.

નિઝામીયા બુક ડીપો.

તીન દરવાજા—અહમદાબાદ

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૮૭૮૨ વર્ગિક

પુસ્તકનું નામ ગુલશને માલમ

વિષય ૨૩૬૮:૪ ૩૬૮

ગુલશને માતમ.

રૂબાઈ ૧.

અય ખાલિકે ઝુલ જવાલ કરમ રહેમત કર
અય દાશમે હર રંને અલમ રહેમત કર
સખકત હે સદા ગઝખપે રહેમતકો તેરી
અપની તુઝે રહેમત કી કસમ રહેમત કર

માતમે ઝિયા

ચાંદ ગમકા ચેહ ઝાહિર હુવા હે
ખુન ચશ્મે ફલકસે બહા હે
ચાંદ ગમકા ચે ઝાહિર હુવા હે—ચાંદ
ખાયા અસગરને ઇસ ચાંદમે તીર
શિરી હુલમકૂ પર શેહકે શમશીર
હુલા એક શખકા મારા ગયા હે—ચાંદ

नगे सर झिन्ते मुझजिह कुधा हे
धस महीने में छीनी रिहा हे

क्या सितम जालिमेनि किया हे—यांइ

यांइ में धस महीने हे अक्यर
हो गया तेगे जालिम से ये सर

गुलशनं मुरतुदा सय लुटा हे—यांइ

पेहनी अक्यरनं धस माहमें कजनी
पेहनी अक्यरनं धस माहमें जेडी

बाया सरवरका ये सर पडा हे—यांइ

धस महीने में धस माहका सर
जालिमेनि शिराया हे दर दर

सोगो सर पीटाये गमकी बन हे—यांइ

उभमे कुलसूम डेहनीथी रे रे
भरहुमे कृश क्यों रेतें तुम हो।

इतल सरवर तुम्ही से हुवा हे—यांइ

केहती जेनगथी धस माहमें सोगो
धसिटे जदले मुजे मार डालो

आफी आगिद येही आग रहा हे—यांइ

अय जिया किरको ये गम नहीं हे
गमे हुसनेन कुछ कम नहीं हे

गनवरने बी ये गम किया हे—यांइ

માતમે શરીર.

શેહકી કસ્તી તખ્તાહીમેં આઈ
 આક ઉડાતી હે સારી ખુદાઈ
 શેહકી કસ્તી તખ્તાહીમેં આઈ—શેહકી
 એહેર હઝરત હસનંદા દીયા હે
 હાય દુકડે કલેબ્બ હુવા હે
 કયા મુસીબત ફત્વકને દીખાઈ—શેહકી
 ગમસે બેચેન આલમ હે સારા
 હાય કાસમ સે ફુલે કો મારા
 કયાહી જાલિમને કી બે હયાઈ—શેહકી
 કલ મકતલમેં કાસમ હુવા જળ
 પીટ કર સરકો ચિલ્લાઈ એનબ
 હાય બાઈકી સુરત મીટાઈ—શેહકી
 જાન અસગર કી લી તીર સે હાય
 મારે મુસલિમ કે દોનોં પીસર વાય
 હાય અકબર પે બરહી ચલાઈ—શેહકી
 હાય મારા હુસેને હસીં કો
 ગમસે લરઝા હે અરશે બરીં કો
 ગમકી બદલી ફલક પરહે છાઈ—શેહકી
 અમ શરીફ અમ ન આગે બયાં કર
 સદમા હોતા હે રહે નખી પર
 લુધ ગઈ સખ અલીકી કમાઈ—શેહકી

માતમે નાઝ.

દુલા કાસમ તુઝે રનમેં જના ન થા

હાય શાદીમેં ગરદન કટાના ન થા

દુલા કાસમ તુઝે રનમેં જના ન થા—દુલા

દુલહન ઢેહતી થી કરકે યું ઝારી

માત આઈ અગર થી તુમહારી

રન સિવા દુસરા ક્યા બહાના ન થા—દુલા

અયસી શાદી કબી બી સુની હે

બેવાહ એકે સખકી દુલહન બની હે

અર્થ યું તુજકો હમકો સતાના ન થા—દુલા

અર્થ તુજકો નઝર ન પે આયા

જાનકર સરકો ઉસ્કે કટાયા

ક્યા તન ઉસ્કે મેં જોડા શહાના ન થા—દુલા

હાય લાશે પે ઉસ્કે મેં જાતી

આતિશે ગમકો અપને છુઝાતી

અબી મૈયતકો ઉસ્કે લેહાના ન થા—દુલા

જુસ્કો પાલા અલી મુરતુઝાને

રખા સીને પે ખયરનનિસા ને

ઉસ્કા લાશા ઝમી મેં દખાના ન થા—દુલા

અશક આંખો સે હેં સખકે જારી

દિલમેં ગમકી લગી હે કટારી

નાઝ તુમકો પે માતમ જનાના ન થા—દુલા

માતમે રસા.

શાહે દીકા જહાં સે સફર હે
મુરતે આખ હર ચશમે તર હે
શાહે દીકા જહાંસે સફર હે—શાહે

હો મુકે કપસત એહેલે હરમ સે
મુછતે અસ્કે હં ચશમે નમ સે
તેજે હયદર બી ઝેમે કમર હે—શાહે

દરપે ખયમે કે ઝિદાર હે ફલ ફલ
દેખ લો આખરી યે તજમુદ્ર
ફિર જહાંમે કહાં યે કમર હે—શાહે

સજ કે હથિયાર વો શાહે આદિલ
આયા આઅદાએ દીકે મુકાબિલ
ઝાલિમોં કે કહાં અખ મફર હે—શાહે

જુરઅતે શાહે સફર તો દેખો
જોહરે તેજે હયદર તો દેખો
લસકરે શામ ઝેરો ઝખર હે—શાહે

મારે મુન મુન કે લાખોં સિતમગાર
હો ગયે હુકમે ખાલિક સે લાચાર
ખખશીશે આસીયાં પર નજર હે—શાહે

ગરબે હઝરત નથે ઉનસે મજામુર
પર રઝામનદીએ હકથી મનજુર
ખસ મેં રોખાહ કે શેરે નર હે—શાહે

જિખ્લ હોતા હે અમ વાયે સૈયદ
ગાદ મેં સર લિયે હેં મોહમ્મદ
શિમરે બેઠો મદા સીતે પર હે—ચાહે

અમ દરેઆ હુવે કલ સરવર
પીટતે રેહ ગર્ઘ સરકો ખ્વાહર
હર તરફ અમ ચેહી શોરો શર હે—ચાહે

મેં અદમ તું ન અયસા ગઝમ કર
બોસા ગાહે નખીકા અદમ કર
યે જીગર ગંદે ખયરલ બસર હે—ચાહે

ચુમતે યે ગલા યે પયખ્મર
ફેરતા હે લઈ ઉસપે ખનજર
ક્યાં બનાતા જહન્નમેં ઘર હે—ચાહે

માજરા હે અઝીઝો યે ગમકા
લુટ ગયા ખેમા શાહે કિમ્મકા
દુખતરે ફાતેમા નંમે સર હે—ચાહે

બચ્ચે ફાતે હેં મેહમે હુવે સખ
પીટતી સરકો હે અપને ઝેનમ
કેદ હોનેકી સખદી ખખર હે—ચાહે

યાં તો યે આલમે બેકસી હે
ફાકા દો દિનકા ઓર તિશનમી હે
વાં શહે દીકા નેઝે પે સર હે—ચાહે

કયા રસા લિખ્ખુ હાલે સખીના
ચાક ચાક ધસિ અલમસે હે સીના
આલે એહમદકી ગમકી સહર હે—ચાહે

માતમે રસા.

રનમેં કેહતે થે સરવર હમારે
અલી અકબર ખતા મેરે પ્યારે
અબ જીયે બાપ કિસ્કે સહારે—રનમેં

હે કહાં આજ શિમરે સિતમતર
ફરદે મેરી મરદન પે ખનજર
તુજકો મારા મુજે આદે મારે—રનમેં

તુમસે ઉમીદ થી મુજકો બેટા
દોગે મેરે જનાઝે કો કંધા
તુમતો પહેલેલી જન્નત સિધારે—રનમેં

તરે મરને કે થે દિન નહીં થે
મરને જયસે તો બેટા હમીં થે
દે ગયે દાગ દિલપર હમારે—રનમેં

હોઝે કોસર પે દાદા સે મિલના
હાલ મેરા થે હઝરત સે કેહના
પ્યાસે બાબા હેં દરિયા કનારે—રનમેં

આપકે નવનિહાલોં કો મારા
મેરે નાઝોં કે પાલોં કો મારા
ફરે હલકોં પે ખનજર દોધારે—રનમેં

દરે ખયમે પે બાનુએ મુઝતર
આદે કેહતે થે બા દીદગ્યે તર
અલી અકબર કિસે માં પુકારે—રનમેં

શર્મ ઝાલિમ કો હય હય ન આઈ
 તેરે સીને પે બરછી લગાઈ
 બેહ ગયે હોકે ખું દિલકે પારે—રનમેં
 બાર સરે લાશે દિલબંદે શબ્દપીર
 કહેતે ચે અય રસા ચે વો દિલગીર
 કોઈ ઇસ લાશ પે તુજકો વારે—રનમેં

માતમે ગવસી.

હાય આજ ગમકી સદા હે ચમન મેં
 હે ખિજાં ગુલશને. પંજેતન મેં
 હાય આજ ગમકી સદા હે ચમન મેં
 ચે વો જીતને ગુલે નવખહારી
 હો ગયે સખ કલમ એક બારી
 તીર ખાયે હેં સખ ગુલ બદન મેં—હાય
 મિસ્લે નરગિસ હરએક ચશમે તર હે
 સાલાસા દાગ બર હર જીગર હે
 સર્વ કદ ખમ હે ઇસ અનબુમનમેં—હાય
 બા બબા આજ ગમકી સદા હે
 બઝમે ઈશ્વરતમેં ગમ હો રહા હે
 એહલે દુનિયા હે રંબે મહન મેં—હાય
 કોઈ મગમુમ રોતા ખડા હય
 કોઈ આઝુદા દિલ હો રહા હય
 શોરે માતમ હે ઇસ અનબુમન મેં—હાય

શાહને સિંજદે મેં સરકો કટાયા
 રહે મવલા મેં ઘડો લુટાયા
 પાયા રત્યા શહાદતકા રનમેં—હાય
 અર્ધ ગવસીકી તુમ સે હે સરવર
 આજેઝેદિ હો તુમ બંદાપરવર
 સુજકો રખના તુમ અપને અમનમે—હાય

માતમે અશરફ.

બાનુ અકબર કો રોકર પુકારી
 શિકલ દેખુંગી ક્યોંકર મેં પ્યારી
 બાનુ અકબર કો રોકર પુકારી—બાનુ
 રનકો લડને ચલે જગ કે અકબર
 ઉન્કો બાનુ પુકારી યું રોકર
 આવો લેલું બલાયેં તુમારી—બાનુ
 ક્યોં ન હોવે કલેજ દોપારા
 મેરા અસગર ગયા રનમેં મારા
 તીર અયસા લગા ઉરકે કારી—બાનુ
 કિસ્કો અખ મેં થપક કર સુલાઈ
 કિસ્કે ઝુલેકી ડોરી હિલાઈ
 દુધ કિસ્કો પિલાઈ મેં વારી—બાનુ
 ધરકી સાલેગીરાહ બી ન આઈ
 ધરકો મેંહદી લગાને ન પાઈ
 રેહ ગઈ દીલકી ઉમ્મીદ સારી—બાનુ

મેરે સરસેં કહા મેરા વાલી
હો મધી મોદ બચ્ચાંસે ખાલી
કહું કિરસેં મેં બુલ્મોંકી મારી—ખાલુ

શિમરકો જળ સકીનાને દેખા
મોલી ચિલ્લાકે અપ મેરે બાપા
ધસિને બાલી હે મેરી ઉતારી—ખાલુ

મેરે વાલીકો કાઠ સુનાવો
અપની પ્યારીકો આકર મનાવો
હમસે રહી હે બેટી તુમારી—ખાલુ

બસથા અશરફ ચે કાલે સકીના
હવા કિન્દાંમે પુરા મહીના
કોઈ કરતા નહીં દસ્તવારી—ખાલુ

માતમે આજીઝ.

ઝોય હાયરે જીસકા વતન કરબલા હે,
વાહ તો આલે નખી મુસતફા હે—રે ઝોય
હે ખુદા ઝોર ખુદાઈકે ખાસે,
ઝોર મોહંમદ નખીકે નવાસે.
જીસકી અમ્મા બીબી ફાતિમા હે—રે ઝોય
બોલે ઝયનબકે પ્યારે અમ્માંસે,
હમકો જાને દો અપની રજાસે.
હકકા ફરમાન હમપર બજા હે—રે ઝોય

ખોલી સરવરએ તખ વોહ સડીના,
ખાલી કરકે ચલે તુમ મદીના.
ખયેર વાલી હમારા ખુદા હે—રે ઝોખ.

દેખ કરખલાકા બકર ખસાયા,
હકકે સીજંદેમેં સરકો કટાયા.
કિસપે હરદમ જે સદને અઘા હે—રે ઝોખ.

મુજકો દીદાર અપના દીખાઝો,
ઝોર હમેં પાસ અપને ખુલાઝો.
બનો દીલ મેરા તુમપે શીદા હે—રે ઝોખ.

ગમસે માતમ કીયા ખતમ રોકર,
ઝોર આંસુસે મોંહ અપના ધોકર.
મોસાફ કીજો જો મેરી ખતા હે—રે ઝોખ.

કરના આજીઝપે તુમ મેહરબાની,
દોઝે કવસરકા પીલવાના પાની.
આપકે દરકા કમતર મદા હે—રે ઝોખ.

માતમે ગવસી.

ઝોખ હાય હે જે માતમ શહે કરખલાકા,
ખસ વોહ હામી હે દૈનો મકાંકા—રે ઝોખ.

તેગ અયસી વોહ રનમેં ચલાઈ,
આફરીકી સદા હકસે આઈ.
સીના શક હો ગયા આસમાંકા—રે ઝોખ.

બસ દીલાવર વોહ શાહકા પીસર હે,
 ઓર ગુનગતમે વોહ નામવર હે.
 નામ અકબર હે ઉસ નવજવાંકા—રે ઓય.
 હે દીલાવર વોહ સારે હરમકે,
 હોશ ઉઠતે હે અહલે સીતમકે.
 ઓર ઉનકો નહીં અપની જાંકા—રે ઓય.
 ઝાલીમેં પર પડી જગ તબાહી,
 મારકર ફોજ સારી હટાદી.
 મુલક થા હર સીમત અલ્લ-અમાંકા—રે ઓય.
 થા યે મંજુર અમરે ખુદાકો,
 દે શહાદત શહે કરબલાકો.
 મર ન કયા તાબ થા મુલ્ક-રાંકા—રે ઓય.
 થા વોહ શેરે ખુદાકા પ્યારા,
 ઝાલીમેંને ઉમે રનમેં મારા.
 શૈક થા ઉસકો બાગે જુનાંકા—રે ઓય.
 ગોસી તાકત નહીં અબ કલમકે,
 લીખ્યે શાહકે જો રંજો અલમકે.
 ખત્મ હે થાકસે ગમકે બ્યાંકા—રે અય.

માતમે ગુલામે અલી.

ઓય હાથરે મુખતારે જન્નત સિધારે,
 ખાલિકે કીમરીયાકે વોહ પ્યારે—રે ઓય.

હેં જીગર ગોશી વોહ મુસતફાકે,
નુરદીદે હેં મુશ્કલ કુશાકે
હેં વોહ ખાતુને જન્નતકે પ્યારે-રે, ઓય.

અપને નાનાહી ઉમ્મતકે ખાતિર.
જન દેનેપે હો-ગયે હેં હાજિર
યાને શબ્દીર સરવર હમારે-રે ઓય.

અમરે હક પર વોહ કયસે થે કાયેમ,
યાને ઉસ રોઝ હઝરતથે સાયેમ,
પર ઝરાબી ન ઉદ્ધ કર પુકારે-રે ઓય.

ઝોર જખ આયા વકતે શહાદત,
તખથી અક્ષાહો અકબર ઇબાદત.
મા-સિવા ઉસકે કુછ નહીં પુકારે-રે ઓય.

અયસા સદમા હે કિસને ઉઠાયા,
રાહે હકમેં હે સરકો કટાયા;
અમરે હકપર હો રાજી સિધારે-રે ઓય.

દીલે મુઝતર હે આસી શબોરોઝ,
આતશે હીજ્જસે હે જીગર સોઝ.
જન બાકી નઝર હે તુમહારે-રે ઓય

અર્જ થે હે ગુલામે અલી કી,
હો લિકા મૂજકો હઝરત નખીકી.
પહોંચું મતલબકો સદકે તુમહારે-રે ઓય.

માતમે રાજા

આજ સરવરને સરકો કટાયા,
 રાહે મવલામેં ધરકો લુટાયા—આજ.
 કોન અયસા હે સરકો કટાવે,
 ધરકો રાહે ખુદામેં લુટાવે;
 હુકમે ખાલિક હે ક્યસા બળયા—આજ.
 શાહને તલવાર અયસી ચલાઈ,
 રાહ દોઝખડી સબકો દિખાઈ;
 લશ્કરે અહલે કીંદા બગાયા—આજ.
 ક્યા હકીકત કહે કોઈ ઇસકી;
 થી જો ખુશખુ નખીકે ચમનકી;
 ઊસને કરબલકે બનકો બસાયા—આજ.
 હાયે જો હો નખીકા નવાસા,
 ગુલમ જાલિમ કરેં ઉસપે અયસા;
 તીન દીન શાહકો ખ્યાસા બિઠાયા—આજ.
 અય અઝીઝો ચેલ ક્યા ગમ નહીં હે,
 મમે અહલે હરમ કમ નહીં હે,
 હાય ક્યા બીબીયોકી સતાયા—આજ.
 ગમમેં અહલે હરમ શાહે દીકે
 જસને આંખોસે આંસુ બહાયે,
 ઉસને જન્નતકો બેશક હે પાયા—આજ.

ઈસ રજાયે હર્જીઝી અય સરવર,
જુલીઓ મત મેરે બંદા પરવર;
જસને રેરોડે માતમ ખનાયા—આજ.

માનમે રહમાન.

આય હાયે કયા લીખું હાલ સુગરોડે ગમકા,
સીના ફટતા હે ઈસ બા કલમકા—રે આય.
રોડે સુગરા ચેહ ખોલી હો બેતાબ,
ક્યું ન મેરે પીદરકો દોષે આબ.
જો થા સરદાર અરઓ અજમકા—રે આય.
ઈતના આમિદને આંસુ બહાયા,
આપકે ગમ સિવા કુછ ન ખાયા.
ગુલ થા રૂબસારીં પર વશમે નમકા—રે આય.
તીર બર હલક અસગરબી ખાયે,
ઝોર અખ્ખાસ ખાજુ કટાયે.
હાયે શખ્ખર પીયે જામ સમકા—રે આય.
હકતે શખ્ખીર થે રનમે અયમે,
લાખેં ખુઝમેં હો એક શેર જાયમે.
થા નવાસા જો શાહે ઉમમકા—રે આય.
આરજુ હે યે શખ્ખીરો શખ્ખર,
હસ્તે ખુદ હો ઝોર રહમાનકા સર.
હે બરોસા તુમ્હારે કરમકા—રે આય.

માતમે હામી.

ઝોય હાથે આજ અસગર અલી રન સિધારે
 ઝાહરા બીબાકે થે વોહ પ્યારે—રે ઝોય.
 જુનો ધનિસાં થે રેતે ઝમીં પર,
 ઝોર ફરીશતેબી ચરખે બરીં પર;
 અલ અમાં અલ અમાં સખ પુકારે—રે ઝોય.
 બદલે પાની થી પાની શહાદત,
 અશમયે ફયેઝ બહરે સખાવત;
 તિશનાલખ હોકે દરીયા કનારે—રે ઝોય.
 નાલે નાલોને અયસે મચાયે,
 અશમે દરીયાને આંસુ બહાયે;
 બન ગયે અખ થે આહ સાથે—રે ઝોય.
 તખ્ખ હે ઝિંદગાની ખુદાયા.
 બીચ્છુ ઝોર સાંપને ઝેહર ખાયા;
 બન દેતે હેં સખ ગમકે મારે—રે ઝોય.
 રોઝે મેહશરમેં પાકિં ગુલામી,
 બા અદખ અર્જ કરતા હે હામી;
 સદકે હોતા હે હરદમ તુમ્હારે—રે ઝોય.

માતમે રઝા.

મેશ માસુમ પ્યારા, રાજ દુલારા, હાથે અલી અસગર,
 હમેં છોડ સિધારા, પ્યારા હમારા, રાજ દુલારા.—હાથે

छाँके हथके गये यहाँसे, ध्यारे सरजनहार,
 छिन्ने तोरे माँहर तोरी, करे हे रे रे पुकार,
 मेरी आँधोंका तारा, दिल्का सहारा, राजदुलारा—हाये.
 जन जन हुंहुं, जंगल लटकं, पाँके न तेरा नशान,
 ध्यारे असगर जस्ट भयर बो, जाती हे मेरी जन,
 मेरी जन भुदारा, कर ओके नजारा, राजदुलारा—हाये.
 हाये सीतम, जेहोश पडे हो, दिल्पर भाकर तीर,
 ध्यारे असगर मोहसे जोसो, कान या वोह जे पीर,
 तुम्हे किसने हे मारा, जोसो भुदारा, राजदुलारा—हाये.
 सरवर तोरे गममें रजा येह, जोवे हे अपनी जन,
 जस्ट भयर बो, गमसे छुटाओ, अपना पताओ नशान,
 करे वाँपे गुजारा, मारा येह नारा, राजदुलारा—हाये.

मातमे रजा.

बोगो माहे मोहर्नम हये आया,

लसमें सरवरने सरको कटाया. १ बोगो.

जय यसे करमला शाहेअकरम छिन्ने अज्ज्यासने आदि विसदम

अश्मसे भुं जहाकर सुताया. २ बोगो.

आपको हयें भुलाते दमासे, पेश आवीगि दूरी नशसे,

दीलमे क्या आपके येह सभाया. ३ बोगो.

जोसो हजरतये सुन अव पिराहर, तेरा केहना हये जेशक परापर

होके भगभूम प्रिरे सर जुकाया. ४ बोगो.

બોલે ગમસે કે અમે બાઈ મેરે ખવાખમે આકે એક દીન નખીને.

અપને નજદીક મુજકો ખુલાયા. ૩ લોગો.

ઓર કહા રાહે મોલામે ખ્યારે, સર ટકા ઓર ઘરકો લુટા દે.

યેહ કહા ઓર ગલેસે લગાયા. ૬ લોગો.

ધબને અખ્યાસસે બોલે સરવર, જો હો રાઝી રઝાએ ખુદાયર.

કયું ન હો શીર બલંદ ઉસકા પ્રાયા. ૭ લોગો.

શાહને સર કટાયા ખુશીસે, ઓર ઘરબી લુટાયા ખુશીસે.

બેહરે ઉમ્મત યેહ સખ દુઃખ ઉદાયા. ૮ લોગો.

હયે દોઆએ રઝા બા દિલે ઝાર, પાસ ખુલવાઓ અખ શાહે અખરાર

આપકે હિજ્જતે હયે સતાયા. ૯ લોગો.

માતમે રઝા.

આજ શેહ સર કટાતે હયે ખ્યાસે

યાને હઝરત નખીકે નવાસે ૧ આજ.

હાશે અકબર જો ખયમે મેં આઈ, બાતુ બોલી યેહ દેકર દુહાઈ

કીસને મારા હયે ઉસકો જદાસે, ૨ આજ.

માંસે તુમ બોલતે કયું નહી હો, દઈ ઝખ્મોંકા કેહેતે નહી હો.

મુઝસે શાયદ હો તુમ કુછ ખદાસે. ૩ આજ.

ખરછીયોંસે છિદા સખ બદન હએ, ખુમે દૂખા તેરા પયેતહન હયે

દાદ આહુંગી ઇસીની ખુદાસે. ૪ આજ.

કસે અપને નખી કરદીયા હયે, અચ્ચા એકબી ન બાકી રખા હયે.

મારા કખ હયે મુદાકી રઝાસે. ૫ આજ.

શર્મ આઈ ન તુઝકો લઈનીં, જમ્યે ચમશીર ઓર શેહકો સીના.

ખોદ આયા ન તુઝકો ખુદાસે.

૬ આજ.

જો હો અસવાર દોશો નખીકા, રાહતે દીદહો હઝરત અલીકા.

વો હો મગમૂમ કરખોખલાસે.

૭ આજ.

શેહરત આલમમે યેહ કુખકુ હમે, હર જગહ બસ યેહી શુદ્ધતુગુ હમે.

આજ સરવરકો મારા દગાસે.

૮ આજ.

જ્ઞાતમે રઝા.

આજ સરવરને સરકો કટાયા,

રાહો મોલા મંય ઘરકો લુટાયા.

૧ આજ.

કોન અયસા હમે સરકો કટાવે, ઘરકો રાહો ખુદા મેં લુટાવે;

હુકમે ખાલિક હમે કયસા બજાયા.

૨ આજ.

શેહને તલવાર અયસી ચલાઈ, રાહ દોઝખકી સખકો દિખાઈ;

લશ્કરે અહેલે કીકો ભગાયા.

૩ આજ.

ક્યા હકીકત કહે કોઈ ઇસકી, થી જો ખુશખુ નખીકે ચમનકી;

હસને કરખલકે બનકો બસાયા.

૪ આજ.

જોકે મુખતારે કોસર કહાવે, હાએ ખ્યાસા વોહ ગરદન કટાવે;

રંજ ક્યા યેહ, ફલકને દિખાયા.

૫ આજ.

હાએ જો હો નખીકા નવાસા, જુદમ ઝલિમ કરે હસપે અયેસા;

ત્રીન દિન શેહકો ખ્યાસા બિઠાયા.

૬ આજ.

અમે અઝીઝો પેહ કયા ગમ નહી હયે, ગમે એહલે હરમ કમ નહી હયે;

હાએ કયા બીબીઓંકો સતાયા. ૭ આજ.

ઈસ રાઝાએ હઝીંકો અમ સરવર, બુલ્હો મત મેરે બંદા પરવર;

જસને રૌરોકે માતમ બનાયા. ૮ આજ.

જેગીનામા ઝંકા.

દીપચંદી.

જેગી કાંધે પે રખકે ઉદાસા
ચલકે ગોકુલ મેં કરલોજી પાસા
રેહમ આયા ન કુચ્છ શિખરો બી
હાય મારા નખીકા નવાસા
ઉત્રમે છે મહીને કા અસગર
શીરે માદર સે ગુઝરા પ્યાસા
દાવ મેં આકે હારે ચઝીદી
કયા ગિરા જીતકા શેહ કે પાસા
પાઉં દેખે કમુતર કે જળ લાલ
છોડી સુગરને તપ શેહકી આસા
હાલ પુછો ન કુચ્છ શેહકે ગમકા
હાય હરએક બચર હે હિરાસા
હુવે બરબાદ નાહક ઝંકા તુમ
જી મેં કુચ્છહી ન અપને તપાસા

જોગીનામા ઝકા.

જોગી હઝરતકે રોઝે પે જાકે
 ફાતેહા પડ, યદોકો ઉઠાકે
 ખોસા તુરખતકો ફિર દીજ્યો તુ
 ચુમીયો પહેલે આંખે લગાકે
 વોહી ગોકુલ વોહી ખિંદરાખન હે
 વહો રેહના તુ તુરખત બનાકે
 જો કુરાત હે વો હે રશ્કે ગંગા
 નામ જાપના શુરકા નહાકે
 પ્લાંકી મટી હે તીલેકે કાખિત
 કરિયો પુજા જાળી પર જમાકે
 ગમકી સુમરન કો હાથોમેં લેકર
 ફેરીયો અપની ગરદન ઝકાકે
 આશરી હે ઝકા જાપતો તુમકો
 આંધો મજમુન રોહ કરખલાકે

જોગીનામા હાફિઝ.

જોગી દીલકા બના સાફ દરખન,
 અપનેમેં આપ કર પીયુકા દરશન—જોગી.
 દીલમેં તો ખુશ સારા ભરા હે,
 ઝોર ક્યારા હસદકા ધરા હે,
 દેખ અપના ઉઠાકર તુ દામન—જોગી.

હીરસે દુન્યાને હે તુજકો ઘેરા,
 દીલમેં સારા બરા હે અઘેરા,
 પાક પેહલે બનાવે તનો મન—જોગી.
 ઇશકે મવલાઈ આતશકો લડકા,
 હુખ્યે દુન્યાકા કર દુર ધડકા.
 જખ કહાવેગા જગમેં તુ અહસન—જોગી.
 મએ કિલફતકા કર નોશ પ્યાલા,
 ઝિકરે કલખીકા લે હાથ માલા.
 ઓર પકડ લે કોઈ જામે મામન—જોગી.
 દુર કર દીલસે ફખરો ગુરૂરી,
 તાકે હાસિલ હો તુઝકો હુઝૂરી.
 છોડ દે ચાર યે અપના અચપન—જોગી.
 પમદા કર કોઈ કામિલ તુ મુરશિદ,
 હે યે હકિકતી તુજકો તકેયુદ.
 ઇત્મકા પામેગા શીર તુ મખઝન—જોગી.

જોગન નામા રઝા.

મેંતા કરખલમેં મસકન કહેગી,
 શાહકે ગમમેં બિરાગન બનુગી—મેંતા.
 ગલેમેં સેલી અગલ મીર્ગ—જાલા,
 હાથમેં માલા કાનોમેં પાલા,
 તામ સેયાંકા હરદમ જપુગી—મેંતા.

દીલકો અપને કહંગી મેં પારા,
 ગમમેં સૈયાંકે લે એક તારા,
 નામ લે લેકે વાકા જલુગી—મેંતા.
 મેંતા ધુની રમાઈંગી બનમેં,
 આકે કરબલ લગાઈંગી તનમેં,
 હીજમેં શાહકે જલજલ મહંગી—મેંતા.
 બનકે જોગન શીરંગી મેં બનબન,
 વિઈ લખ પર મેરે હોગા રનરન,
 રંજ જો કુછકે હોગા સહુંગી—મેંતા.
 નાસેલા મેં ન માનુંગી કેહના,
 બનકે જોગનહી કરબલમેં રેહના,
 શાહકે ગમ-મેંહી મેં જન દુંગી—મેંતા.
 રંજ જો કુછ કે હોગા સહુંગી,
 શાહકે ગમમેંહી મેં જન દુંગી,
 અય રઝા માર આસન રહુંગી—મેંતા.

જોગી નામા રઝા.

હે સલામ ઉસપે જોગી હમારા,
 બઝમે કરબલકો જો થા સિધારા—હે.
 સામને દુસ્મનોકે લડા વોહ,
 જો હિમાયત થા ઓર જો સહારા—હે.
 ત્રીન દિન તક ન પાની પિલાયા,
 રોક બચકે થે આદા કનારા—હે.

રાહે હકમે દીયા સરકો અપને,
 એહ લીયા ઉસમે ખંજર દો ધારા—હેં
 અપ્પશવાનેકો નાનાણી ઉમ્મત,
 ગન દેના કીયા થા ગવારા—હેં
 શીર ન કયું કર અને હમની જોગી,
 ધરકમે ઉસકે ખોલે સિધારા—હેં
 અય રઝી કેહ સલામ ઉનપે તુબી,
 બલકે ખાસિકકા જો થા પ્યારા—હેં

જોગીનામા ઝરરા.

જોગી દુખયા મહીના હો આલા,
 અંદ્ર વસલા આકાશી જગાલા.
 ગમ કરીતાંત દાવી ધરો ધર,
 દુખ જો જાલે હોતે ત્યાંયા વર.
 પાહુની દાર ગમચી હે ફંગર,
 એતા ધીર ધર ન્યા અમયા જીવાલા—જોગી.
 હુરો ગીલમાં મલક જીનો ધનસ,
 દર ગમે ધિને હેદર અંદ ગીરયાં;
 દીલ તપાનદો સીના ખીરયાં,
 બખી દાગ દારંદ ખર દીલ ચું લાલા—જોગી.
 રીજો દુખજી કરો આઉ ચું ધાલ,
 પાની અખીયાંસે જરો થીયો લાલ,
 ગમમે પાંજે થીયો હેડો બદ લાલ,
 જોડો થીયો આય કોઈ મરન વાલા—જોગી.

આલમ હસનેનનાં દુખમાં છે સારે,
 આથે જીનો મલક ચાંદ તારે;
 આથે છાડામાં સરદાર હમારે,
 ગયો રાહે મવલામાં જન કર હવાલા—જેગી.
 ગમસે જુદેરા કરજવા ફટત હે,
 બાગ ઝાહરાકા બનમેં છુટત હે;
 અબ સફીનાસે બાબા છુટત હે,
 ચલો રનમેં જોઝનકો લે હાથ બાલા—જેગી.

રિવાયતે જેગી.

હરસ આલે નખીકા હે આયા,
 ફૂરો ગીલમાંને સંદલ ચડહાયા.
 જેગી સબ મીલ ચલો કરબલાકો,
 આજ મેલા શહીદોંકા આયા.
 રનમેં કાસિમ બનેકી હે શાદી,
 દસ્તે કરબલમેં મંડવા છવાયા.
 ઉનકો રિઝવાં પિન્હાનેકી ખાતિર,
 ખાસી પોશાક જન્મતકી લાયા.
 ચારો આલે નખીકે સિવા ઝાર,
 દરદો ગમ અમસે કીસને ઉઠાયા.
 આજ શાહદાયે દસ્તે બલાપર,
 અરશે આઝમને ડાલાહે સાયો.

જોગી આલે નખીદે મહેલ સમ,
ખાસ જનતમે હકને બનાયા.
પાક આલે નખી પર ખુલાસે,
દેખો તોહકા દરદોકા આયા,
શુકરે ખાલિક અદાકર તુ ખુરશીદ,
રાહ-નુમા પેશવા અયસા પાયા.

જોગી નામા રજા.

ખુબ ચેહ જોગીનામા કહા હે,
અય રજા વાહવા વાહવા હે—અય.
જોગી દુન્યાકે ગમસે હો બેડર,
કર તવકકુલ તુ જાતે ખુદા પર;
ચેહ હુમા ચેહ હુમા ચેહ હુમા હે—અય.
જોગી રંજે અલમ=હીમે રેહના,
મુદ=દુઆ અપના હકસેહી રેહના,
ચેહ દુઆ ચેહ દુઆ ચેહ દુઆ હે—અય.
જોગી તુ મયકદમે ન જાના,
સારે બદકામસે મોહ ફિરાના;
ચેહ વફા ચેહ વફા ચેહ વફા હે—અય.
જોગી જીસસે કે દીલકો લગાયા,
હિસસે મર તુને મોહકો ફિરાયા,
ચેહ દગા ચેહ દગા ચેહ દગા હે—અય.

જોગી તુ ઝુલ્મ મતકર કિસીપર,
 આહે મઝલુમસે કર તુ અકસર,
 યેહ જહા યેહ જહા યેહ જહા હે—અય.
 જોગી હો તુઝસે જો કોઈ આલા,
 ઉસકી બદગોશ્તપર હો ન શયદા,
 યેહ હવા યેહ હવા યેહ હવા હે—અય.
 અય રઝા જોગીનામા યે સુનકર,
 ક્યા અજબ ગર કહે સખ સુખન=વર,
 મરહ્યા મરહ્યા મરહ્યા હે—અય.

મસનવી.

બનેં ક્યોં કર ન ચેહરે ઝર્ફ સખકે
 કે અશરા આગયા ફાગનમેં અબકે
 કનઈયા બિર્ફ મેં ગર આજ હોતા
 બજા કર બનસરી માતમ કી રોતા
 નઈ સુરત કી વો હોલી રમાતા
 બસન્તી લે મેં વો હિન્ડોલ ગાતા
 યે કેહતા દિલ ન હો ગમ ખવાર અપના
 તો ફિર દુનિયામેં ક્યા અવતાર અપના
 જીગર કરતા યે કેહકર પારાપારા
 ગયા ખેટા અલીકા મુફત મારા
 મેં હોલી બિર્ફ મેં ક્યા ખાક ખેલા
 વો ખેલા સરપે કરકે અપને મેલા

ਕਛਾ ਫਿਰ ਘਿਰ ਏ ਕੋਝੋਂ ਸੇ ਬੁਨਬੋ
 ਗਿਰੇਂ ਕੁਤਰਾਨ ਨੇ ਆਝੋਂ ਸੇ ਬੁਨਬੋ
 ਘੋਈ ਕੁਛਤਾ ਫੁੰ ਤੁਮ ਸੇ ਅਰਮਲਾ ਮੇਂ
 ਮਦੀਨੇਂ ਸੇ ਨਿਕਲਕਰ ਕਰਘਲਾ ਮੇਂ
 ਕਿਆ ਕਾਝੇ ਧਰੀਧੀ ਸੇ ਅਝੇਲਾ
 ਹੁਸੇਨ ਖੰਘਿਨੇ ਅਲੀ ਕਥਾ ਫਾਮ ਘੇਲਾ
 ਰੰਝਾ ਕਰ ਅਪਨੀ ਕੁਸ਼ਨੀ ਮੇਂ ਭੀ ਭਗਵਾ
 ਨੇ ਵੇਾ ਛੋਟਾ ਤੋ ਵੇਤਾ ਉਸਸੇ ਫਗਵਾ
 ਕੜੇਂ ਤਾਰੀਫ਼ ਕਥਾ ਮੇਂ ਲਾਲਾਘੁੰ ਕੀ
 ਰਝੇ ਸੇਛ ਸੇ ਉਡ ਪਿਥਕਾਰੀ ਘ੍ਰੰਕੀ
 ਬੁਨਾ ਰੇਤੀ ਛੇ ਉਸਕੀ ਖਸਿ ਕਛਰ ਲਾਲ
 ਗੁਲਾਲ ਆਗੇ ਛੇ ਧਕਸਰ ਭੁਰਕੇ ਪਾਮਾਲ
 ਅਘੀਰੇ ਮੁਸਕੇ ਅਝਮਰਕੀ ਛੇ ਕਥਾ ਅਸਲ
 ਅਝੀਨੇ ਕਰਘਲਾ ਕੀ ਛੇ ਪੇ ਨਕਲ
 ਛੇ ਅਧਸੇ ਕੁਮਕੁਮੁੰਕੀ ਕਥਾ ਭੁਰਰਤ
 ਨ ਪਾਛ ਰੰਝਕੀ ਗੁਨ੍ਹੀਨੇ ਸੁਰਤ
 ਧਮਨ ਮੇਂ ਰੰਝ ਛੇ ਨੇਹਰਾਂਕਾ ਪਾਨੀ
 ਕਥਾ ਪੇਛਨੀ ਗੁਲੀਨੇ ਆਕਰਾਨੀ

ਸੇਛਰਾ:

ਫੁਲਛੇ ਕਾਸਿਮਕੇ ਸਭ ਆਯ ਛੇ ਸਰ ਪਰ ਸੇਛਰਾ,
 ਛੇ ਪੇ ਲਾਸਾਨੀ ਨਹੀਂ ਖਸਿਕੇ ਘਰਾਘਰ ਸੇਛਰਾ.
 ਘਾਂਛੇ ਘੇਛਰੇਪੇ ਕਥਾ ਨੁਰੇ ਖਿਲਾਛੀ ਛੇ ਅਧਾਂ,
 ਰਝੇ ਪੁਰ ਨੁਰ ਪੇ ਲਾਸਾਨੀ ਛੇ ਭੇਰ ਸੇਛਰਾ.

ઉતરે જન્મતસે હેં ગિલમાન સુએ કાસિમ આજ,
 કિશતીયે નુરમે ફૂલોંકા લગાકર સેહરા
 ફર્ક ખર બાંધતે હેં જબકે હુસેના પ્યારે,
 હોવે ઉસ ચેહરેપે ઝેબંદ ન કયું=કર સેહરા
 સાફ મોતીસે સફા સેહરેકી હરએક લડીયાં,
 થા બળ કહીએ અમર કાને જવાહિર સેહરા
 તારે મુકદ્દેસસે ગુંધા હુવા સર તા પા થા,
 બામે ઝરરીકે બરાબર થા સરાસર સેહરા
 ખુબ તહરીર કીયા સેહરા યે તુને મુશ્કીલ,
 કેહ સકેગા ન કોઇ અયસા સુખનવર સેહરા.

સંદલ.

આજ શિરદોસસે શખ્ખીરકા આયા સંદલ,
 હુરે ગિલમાને ખુશી હોકે ચડાયા સંદલ,
 કિસ તન્મુલસે હુસેન ધખને અલીકા ચારો,
 દતિરે અંબરસે બસાયા હુવા આયા સંદલ
 પદતે સત્રવાત બહમ ખુલ્લસે હુરે આઈ,
 આકે ખુશ હોકે વહાં સખને ચડાયા સંદલ.
 ધુમ ચો સિમ્ત થી સંદલકી થહે-વાલાકે,
 દેખને શોકસે હરએક થા આયા સંદલ.
 કીજે તાઅરીફ તો કેયા કીજીએ ઉસ સંદલકી,
 હુરે ગિલમાનને જસકા હો બનાયા સંદલ.
 મગ્ગ ખુશખુસે મોઅત્તર રહાતા મર્મ ઉસકા,
 જસને થોડાસા કબી સુખને પાયા સંદલ.

ક્યું ન અહ્યાપ હોં ખુશ શેઅરકો સુનકર હાફેઝ,
ખૂબ દિલ=ચરપ ચકીં તુને બનાયા સંદલ.

નોહા.

આતુને કહા સોતે હો કિસ નીંદકે મારે, પ્યારે અલી અસગર,
કયા ગુલશને જન્નતકી તરફ તુમબી સિધારે, પ્યારે અલી અસગર.
નિકલે ન તેરે દાંત તુએ છુટનીયોં ચલતે, માદરને ન દેખા.
અરમાન મિલે ખાકમેં સખ આજ હમારે, પ્યારે અલી અસગર.
યે હસ્મ તેરા નાઝનીં ઝોર ધૂપકી તેઝી, સાયામેં કરે કયા,
તુમ દેખો તો ચાદરબી નહીં સરપે હમારી, પ્યારે અલી અસગર
લાશેપે તેરે રોને નહીં દેતે હેં આદા, મુઝ દૂખ જલીકો,
નેઝે હમેં દીખલાકે ડરાતે હેં કનારે, પ્યારે અલી અસગર.
કાસિમ હે ન અખ્યાસ ન અકબર હેં ન સરવર, આબિદ હેં સો ખીમાર
અબ જતી રહું કિસકી હિમાયતકે સહારે, પ્યારે અલી અસગર.
મજરહ કીયે કાન સકીનાકે અદને, ઝોર મારે તમાચે,
દેખો તો તડપતી હે પડી દદકે મારે. પ્યારે અલી અસગર.

નોહા.

મુગરાને કહા રોકે જો હઝરત હુવે અસવાર, હય હય મેરે બાબા,
તનહા મુઝે તુમ છોડકે યાં જાઓ ન જીનહાર, હય હય મેરે બાબા,
તનહાઈમિં ફરકતકા અલમ સેહ ન સફંગી, રોરોકે રહુંગી,
કયા મુઝરેગી મુઝપર કે મેં હું સાહેબે આઝાર, હય હય મેરે બાબા,
સો રેહતી હું મોંહ હાંક કે મેં શબકો જો દુખીયા, કોઈ હે યે કેહવા,
ક્સવીકો મોહરમકી ચે ખુલ-જાયેગા ઇસિરાર, હય હય મેરે બાબા.

સખ આતા નહીં જાતી હે હજરતકી સવારી, લીજ્યે મેં વારી,
તનહાઇમેં બેટીકા નહીં કોઈ પરસ્તાર, હય હય મેરે બાપા.
ક્યા રંજ વઝીરે ઉસપે થા અય વાયે મુકદ્દર, પ્રમાતીથી રોકર,
ઈસ સીનમેં મેં અફસોસ હુઈ બે-કસો નાચાર, હય હય મેરે બાપા.

નોહા.

ઝયનખ યે બયાં કરતીથી ગરદાંકી સતાઈ, હય હય મેરે બાઈ.
પરદેસમેં લૂટી ગઈ જોહરાકી કમાઈ, હય હય મેરે બાઈ.
પાનીકે લીયે સાથ ગયે આપકે અસગર, ફિર આયે ન ફિરકર,
પાનીકે ઈવજ તીરસે પ્યાસ ઉસને ખુઝાઈ, હય હય મેરે બાઈ.
કહેતી હે સકીના મેરે સફેકો ખુલા દો, યા પાની પિલાદો,
પાનીકે લીયે નેહરપે ક્યું દેર લગાઈ, હય હય મેરે બાઈ.
રોતી હે બયાં કરકે યેહી વોહ જીગર અશગાર, અય શેહકે અલમદાર,
અમ્મુનેબી અફસોસ મેરી યાદ ભુઝાઈ, હય હય મેરે બાઈ.
હે લાશ તેરી ધૂપમેં બેસર પડી ઉરયાં, ઝોર ખુંમેં હે ગલતાં,
તુમ મર ગયે ઝોર આહ મુઝે મોત નઆઈ, હય હય :મેરે બાઈ.
હિમતકે લીયે આપને સર અપના કટાયા, પાનીબી ન પાયા,
મદકે તેરી મઝલૂમીકે યે જોહરાકી જાઈ, હય હય મેરે બાઈ.
ઝયનખકા અજબ હાલ થા હૈદર મેં કહુ ક્યા, ફટતા હે કલેજ,
રોરોકે વોહ કેહતી થી હે યે ગમકી સતાઈ, હય હય મેરે બાઈ.

બનબનરા.

મેં હુંડ ફિરી બન સારા, ન મિલા મેરા બનબનરા,
કોઈ પતા કહો પીતમકા, એ દાગ મિટા દો ગમકા;
બેતાબ હે દિલ હમારા—ન મિલા મેરા.

કુરકતમેં તેરી ઓ સાબન, નગરીમે કુકે બંબરન,
શીરે દસ્તમેં હોકે અવારા—ન મીલા મેરા.

નહીં માલૂમ અબ એ હોતા, પીયા બગ રૂહા યા સોતા
ક્યા બૂલ ગયા વો પ્યારા—ન મિલા મેરા.

દર જહાંમેં હાયે ખુદાયા, શાહાઝાદા ન અપના પાયા
ક્યા કુપા ગગનમેં તારા—ન મિલા.

મર લુત્ફે ખુદા હો જોવે, હાં ઝરીફ પતા બતલાવે,
કશં શુક કદીમી દુખારા—ન મિલી.



ગુઝારિશ.

ખાસ મોહરરમુલ હરામમે પઢનેકે લિયે મુસવમાન
બાધઓકે વાસ્તે ચે છોટીમી કિલાબ શાયે ડી જાતી દે.
માતમ, મરસીએ નવહે વગયરાકી બોહોતગી કિલાબે ગુજ
સતી દુહુકુમે શાયે હો ચુકીહ લેકિન બોહોત કમ ચમકુ
મીહેં બે ગલતીઓમે પાકોં. હમને ખાસ તવજજોહમે
ઈસ કિલાબકે મુક દેખેહં મેસ લિયે શાયદલી કોઇ ગલતી
રહે ગઇ હો. તાહમ કોઇ ગલતી રહે ગઈ હો તો નાઝરીન
દરગુઝર કરમાયેં.

માલિકાને નિઝામીયા બુક દિપો.

ત્રીન દરવાજા--આહમદાબાદ

દરરોજ પાના બદલવાનું ઈસલામી તથા અગ્રેજી મહીના
વાર અને તારીખવાળું પરપેચુઅલ

ઈસલામી કેલેન્ડર

નમુનો નીચે મુજબ



لمحات. نظام بيك پوتين ورواژه احمد آباو

સચિત દપાલ અર્થ સાથે આઠ આના

નિઝામીયા મુક ડીપા

ત્રીન દરવાજા - અમદાવાદ.

